

Sygn. akt: XI U 1673/13

UZASADNIENIE

Decyzją (...) /25 z dnia 15 kwietnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania **Z. J. (J.)** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku. Organ rentowy w przedmiotowej decyzji oparł się na orzeczeniach Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24 lutego 2011 roku oraz Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 6 kwietnia 2011 roku, którzy po przeprowadzonych badaniach stwierdzili, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k. 27 tom III akt ZUS).

Ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty (k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał zaskarżoną decyzję oraz wniósł o jego oddalenie, bowiem nie wnosi do sprawy żadnych nowych okoliczności prawnych i faktycznych uzasadniających zmianę decyzji (k. 3 a.s.).

Odwołanie ubezpieczonego oddalono wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 lutego 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt XI U 1670/11 (k. 57 a.s.).

Sąd Apelacyjny w Katowicach, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu apelacji **Z. J.** w wyroku z dnia 25 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt III AUa 782/12 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i przekazał temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania (k. 108 a.s.).

Sąd po ponownym przeprowadzeniu postępowania ustalił, co następuje:

Ubezpieczony **Z. J.** urodził się w dniu (...).

W dniu 28 stycznia 2004 roku odwołujący uległ wypadkowi przy pracy, kiedy to podczas wykonywania prac spawalniczych poślizgnął się na mokrej posadzce i upadł prawą stroną ciała na umywalkę. Doznał złamania X. i XI. żebra po stronie prawej i uszkodzenia opłucnej. Został mu założony dren opłucnej.

W styczniu 2005 roku **Z. J.** przebył udar niedokrwienny lewej półkuli mózgu powodujący niedowład kończyn prawych z przewagą kończyny górnej prawej i afazją.

W okresie od dnia 18 lipca 2005 roku do dnia 2 maja 2008 roku odwołujący uprawniony był do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Decyzją z dnia 2 lipca 2008 roku przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, poczynając od dnia 3 maja 2008 roku, tj. od dnia osiągnięcia wieku 60. lat życia.

W dniu 12 lutego 2009 roku **Z. J.** złożył wniosek o ustalenie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2009 roku organ rentowy odmówił przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia. Ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji, które zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 24 listopada 2009 roku w sprawie o sygnaturze akt XI U 1002/09. Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt III AUa 189/10 oddalił apelację ubezpieczonego na powyższe orzeczenie Sądu Okręgowego.

Powyższe okoliczności są w sprawie bezsporne i posiadają oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, a w szczególności w aktach rentowych ubezpieczonego, aktach Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. XI U 1002/09 oraz aktach niniejszego postępowania.

Z. J. w dniu 3 grudnia 2010 roku wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkami przy pracy z dnia **28 stycznia 2004 roku** i z dnia **14 stycznia 2005 roku** (k. 2-5 tom III akt ZUS).

Orzeczeniami lekarza orzecznika ZUS z dnia 24 lutego 2011 roku i komisji lekarskiej ZUS z dnia 6 kwietnia 2011 roku odwołujący nie został uznany za niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku (k. 13 i k. 23 tom III akt ZUS).

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2011 roku organ rentowy, na podstawie powyższych orzeczeń lekarzy ZUS, odmówił Z. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku (k. 27 tom III akt ZUS).

Biegły z zakresu ortopedii E. M. w swojej opinii z dnia 22 lipca 2011 roku rozpoznała u ubezpieczonego przebyte w wyniku wypadku w pracy w dniu 28 stycznia 2004 roku stłuczenie klatki piersiowej po stronie prawej, złamanie żeber X. i XI. po prawej powikłane krwiakiem jamy opłucnej oraz stłuczenie okolicy lędźwiowej prawej, przebyty udar mózgu lewostronny z niedowładem kończyn prawych, szczególnie kończyny górnej prawej i uszkodzenie splotu barkowego prawego w styczniu 2005 roku, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z niewielkim zmniejszeniem ruchomości czynnej, cukrzyca leczona insuliną, nadciśnienie tętnicze. W ocenie biegłej Z. J. nie jest częściowo ani całkowicie niezdolny do pracy z tytułu następstw wypadku w pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku mając na względzie uszkodzenia układu ruchu. Na uzasadnienie biegła wskazała, że z protokołu wypadkowego a przede wszystkim z karty informacyjnej Oddziału (...) w S. i karty wypadku w pracy wynika, że odwołujący doznał stłuczenie klatki piersiowej, złamania żeber X. i XI. w okolicy przykręgosłupowej powikłanego krwiakiem jamy opłucnej, stłuczenia okolicy lędźwiowej prawej. Po leczeniu szpitalnym i wykorzystaniu okresu zwolnienia wrócił do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko, czyli do pracy spawacza. Złamanie żeber goi się przez wytworzenie zrostu kostnego po upływie czterech tygodni. Odwołujący nie zgłaszał skarg związanych z kręgosłupem lędźwiowym. Po upływie roku od wypadku wystąpiło porażenie prawostronne na skutek udaru mózgu. Udar mózgu i jego następstwa nie pozostają w związku czasowym ani przyczynowym z wypadkiem w pracy z stycznia 2004 roku. W dokumentacji nie ma wzmianki o dolegliwościach ze strony barku prawego. Pierwszy zapis o dolegliwościach bólowych w prawej kończynie górnej pojawia się w epikryzie karty informacyjnej z Oddziału Neurologii ze stycznia 2005 roku. Pogorszenie stanu zdrowia nastąpiło na skutek schorzenia samoistnego, jakim jest udar mózgu, do czego usposabia nadciśnienie tętnicze i cukrzyca (k. 10-13 a.s.).

Biegły specjalista chorób płuc i medycyny pracy A. R. w swojej opinii z dnia 17 października 2011 roku wskazał, że przebyty w 2004 roku uraz prawej połowy klatki piersiowej, którego następstwem są zmiany włókniste w płucu prawym oraz zrosty opłucnowe po tej stronie nie spowodowały upośledzenia funkcji układu oddechowego w stopniu powodującym niezdolność do pracy. W badaniu obrazującym przepływ powietrza w drogach oddechowych (spirometria), badanie gazometryczne, które obrazuje wymianę gazową (tlen, dwutlenek węgla) w płucach, nie wykazują istotnych klinicznie odchyłeń od stanu prawidłowego. Również zobrazowane w badaniach radiologicznych zmiany włókniste płuca prawego i opłucnej po tej stronie są wprawdzie następstwem przebytego urazu, ale nie powodują upośledzenia funkcji układu oddechowego. Z przyczyn pulmonologicznych po zaistniałym w 2004 roku urazie prawej połowy klatki piersiowej odwołujący nie jest niezdolny do pracy (k. 28-29 a.s.).

Biegły specjalista chirurg ortopeda – traumatolog K. W. w swojej opinii z dnia 15 listopada 2011 roku zdiagnozował u ubezpieczonego stłuczenie klatki piersiowej ze złamaniem żeber, z krwiakiem opłucnowej prawej w 2004 roku (wygojone bez następstw), przebyty udar mózgu lewostronny z niedowładem po prawej stronie z większym nasileniem objawów w prawej kończynie górnej, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z okresowym przecięziennym zespołem bólowym, cukrzycę insulinozależną i nadciśnienie tętnicze. Na podstawie wywiadu, analizy akt, dostarczonej dokumentacji medycznej oraz badania przedmiotowego stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny całkowicie lub częściowo do pracy z przyczyn następstw wypadku przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku. Stwierdzone zmiany nie są następstwem urazu wskazanego wyżej. W wyniku wypadku przy pracy ubezpieczony doznał urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber oraz krwiakiem prawej jamy opłucnowej. Był leczony na Oddziale (...) Ogólnej. Po wypisaniu

z oddziału i zakończeniu leczenia ambulatoryjnego powrócił do wykonywanej wcześniej pracy spawacza. W ocenie biegłego, brak jest związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy urazem ze stycznia 2004 roku a stwierdzonymi w badaniu przedmiotowym zmianami. Badany podejmując pracę w swoim zawodzie po zakończeniu leczenia następstw urazu ze stycznia 2004 roku musiał być osobą sprawną fizycznie, dlatego wymieniona przez niego w piśmie procesowym możliwość uszkodzenia w czasie tego zdarzenia splotu barkowego nie ma logicznego uzasadnienia. Biegły podniósł, iż odwołujący nie przedstawił dokumentacji, która potwierdzałaby fakt obecności i leczenia dolegliwości bólowych barku prawego oraz jego dysfunkcji ruchowej. Dysfunkcja prawej kończyny górnej znacznego stopnia jest spowodowana przebytych w 2005 roku udarem mózgu (k. 38–39 a.s.).

Sąd Okręgowy w Katowicach - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt XI U 1670/11 oddalił odwołanie ubezpieczonego na przedmiotową decyzję (...) nr (...) (k. 57 a.s.).

Sąd Apelacyjny w Katowicach, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu apelacji Z. J. w wyroku z dnia 25 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt III AUa 782/12 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i przekazał temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania, wskazując w swoim uzasadnieniu, iż sąd ten winien przeprowadzić postępowanie dowodowe na ustalenie, czy zdarzenie z dnia 14 stycznia 2005 roku, wskazane we wniosku rentowym z dnia 3 grudnia 2010 roku przez ubezpieczonego, należy uznać za wypadek przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (k. 108 i k. 110-113verte a.s.).

Z. J. wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka S. B. na okoliczność ustalenia przebiegu wypadku przy pracy z dnia 14 stycznia 2005 roku i doznanego urazu oraz z dokumentacji medycznej. Wskazał na konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii instytutu naukowo – badawczego w celu całościowego określenia częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 28 stycznia 2004 roku. Z. J. podtrzymywał w toku procesu, że stan jego zdrowia ulega pogorszeniu. Dolegliwości ze strony barku prawego zgłaszał w trakcie pobytu w szpitalu w 2004 roku, gdzie wykonane zostało badanie rentgenowskie. Kolejne zrobiono w 2010 roku. Wskazał, że kości dobrze się zrosły. Pozostaje pod opieką lekarza pulmonologa, albowiem odczuwa dolegliwości bólowe płuca.

Ubezpieczony w toku postępowania podtrzymywał, iż domaga się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z dwoma wypadkami przy pracy, tj. wskazanym wyżej zdarzeniem z dnia 28 stycznia 2004 roku oraz ze zdarzeniem z dnia 14 stycznia 2005 roku, kiedy to wykonując pracę spawacza wraz ze S. B., przy podnoszeniu butli gazowej, poczuł krótkotrwały ból w prawej ręce. O powyższym fakcie nie powiadomił żadnego przełożonego, ani nie skorzystał od razu z pomocy medycznej, albowiem, jak zeznał, po chwili ręka przestała boleć i nie odczuwał już żadnych dolegliwości. Do przychodni zgłosił się dopiero w dniu 17 stycznia 2005 roku. Zeznający w sprawie S. B. podtrzymał swoje stanowisko wskazane w postępowaniu powypadkowym, tj. że zaprzecza, jakoby był świadkiem zdarzeń opisanych wyżej przez odwołującego, że odwołujący nie skarżył się na ból ręki, że nie dźwigał on samodzielnie żadnej butli, albowiem gdyby tak było, to niezwłocznie powiadomiłby o tym fakcie kadrę. Komisja powypadkowa ustaliła ostatecznie, iż opisywane przez ubezpieczonego zdarzenie nie jest wypadkiem przy pracy, albowiem schorzenie przez niego wskazane, tj. udar niedokrwienny lewej półkuli mózgu powodujący niedowład kończyn prawych z przewagą kończyny górnej prawej i afazją, nie mógł być wynikiem podniesienia ciężaru, o jakim mówił Z. J. (zeznania świadka S. B. – k. 132 a.s., zeznania ubezpieczonego - k. 55 – 56, k. 133 a.s., protokół nr (...) r. w sprawie ustalenia i przyczyn wypadku przy pracy w aktach osobowych ubezpieczonego).

Sporna kwestia w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony w aktualnym stanie zdrowia jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 1998 r. nr 162, poz. 1118 ze zm.) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku w rozumieniu art. 6 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2002 r. nr. 199 poz. 1673 z późn. zm) oraz, czy zdarzenie z dnia 14 stycznia 2005 roku należy uznać za wypadek przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 powołanej

ustawy wypadkowej, a jeżeli tak, to czy odwołujący w związku z tym wypadkiem jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu wskazanych wyżej przepisów ustawy rentowej.

Sąd po ponownym przeprowadzeniu postępowania zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie z przyczyn wskazanych poniżej.

Warunki przyznania i zmiany prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy reguluje ustawa z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.09.167.1322 j.t.).

Po myśli art. 6 ust 1 pkt 6 cytowanej ustawy z tytułu **wypadku przy pracy** przysługuje **renta z tytułu niezdolności do pracy** - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy.

Natomiast zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 - przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Świadczenia te przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie zaś z art. 58 w/w ustawy **w zakresie nieuregulowanym** ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Definicja niezdolności do pracy zawarta została w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.09.153.1227 j.t.). Zgodnie z ustępem 1 cyt. Przepisu - **niezdolną do pracy** jest osoba, która **całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej** z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. **Całkowicie niezdolną do pracy** jest osoba, która **utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy** (ustęp 2). Natomiast **częściowo niezdolną do pracy** jest osoba, która **w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji** (ustęp 3).

Po myśli art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej - za **wypadek przy pracy** uważa się **nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:**

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W orzecznictwie przyjmuje się, iż w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa **ocena niezdolności do pracy** w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2010 r., sygn. I UK 204/09, LEX nr 577813).

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza przekonywujących wniosków końcowych opinii biegłych lekarzy ortopedy, ortopedy – traumatologia oraz pulmonologa – lekarza medycyny pracy należy uznać, iż ubezpieczony, w świetle posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych, **nie jest osobą częściowo ani całkowicie niezdolną do pracy** w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku, gdyż jego niezdolność do pracy nie ma związku z tym zdarzeniem. Sąd dał wiarę w tym zakresie przeprowadzonym

uprzednio przed Sądem Okręgowym dowodom ze zgodnych oraz przekonywująco i kategorięcznie uzasadnionych opinii sporządzonych przez biegłych sądowych E. M., A. R. oraz K. W.. Biegli w swych opiniach przekonywująco umotywowali przyczyny, dla których przyjęli, iż ubezpieczony nie jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ustalenia te Sąd wyrokujący uznał za własne, albowiem zawierają właściwą ocenę udokumentowanych jednostek chorobowych ubezpieczonego, które poddaje pod rozważenie, jako skutki wypadku przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego, ponieważ uznał w oparciu o dotychczas zgromadzony materiał dowodowy, że wniosek ten służy co najwyżej przedłużeniu toczącego się postępowania sądowego, zaś dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego lub naukowo-badawczego jest celowe wówczas, gdy nie da się usunąć w inny sposób sprzeczności w dostępnych opiniach. Nie jest zaś celowe, a tym bardziej konieczne w sytuacji, gdy opinie biegłych w sprawie były zgodne w zasadniczych konkluzjach (wyrok SN z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 757/99, OSNAPiUS 2002, nr 11, poz. 271). Zdaniem Sądu kwestie sporne dotyczące zdarzenia z dnia 28 stycznia 2004 roku zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Warto przy tym także zauważyć, iż opinie biegłych sądowych, jak każdy inny dowód przedstawiony w sprawie, podlegają ocenie na zasadach wyrażonych w art. 233 k.p.c.

Sąd nie podzielił zastrzeżeń pełnomocnika ubezpieczonego zgłaszanych do opinii biegłych wydanych w toku postępowania w pismach procesowych z dnia 12 września 2011 roku oraz z dnia 10 stycznia 2012 roku z przyczyn wskazanych powyżej. Należy za Sądem Okręgowym po raz pierwszy rozpoznającym niniejszą sprawę zaznaczyć, że biegli w sposób zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych podkreślali na czym polega stan zdrowia ubezpieczonego i jakie czynniki miały istotny wpływ na jego aktualny stan zdrowia. Biegli ortopedzi wydając opinie dysponowali wynikami badań przedłożonych przez ubezpieczonego. Ocena skutków urazu doznanych w wyniku wypadku przy pracy dokonana została przy ustalaniu stopnia uszczerbku na zdrowiu. Sąd podziela stanowisko biegłych, że stwierdzone u odwołującego schorzenia samoistne mają istotny wpływ na ocenę jego stanu zdrowia. Sąd nie uwzględnił argumentu podnoszonego przez ubezpieczonego, że powrócił do pracy w obawie przed zwolnieniem. Ocena stanu zdrowia ubezpieczonego dokonana została przez lekarza medycyny pracy, który musiał wydać zaświadczenie o zdolności do wykonywania zatrudnienia w charakterze spawacza. W sytuacji przyjęcia, że ubezpieczony nie wyleczył obrażeń, zdolność do pracy nie mogłaby zostać przyznana. Podkreślić należy również, że ubezpieczony w okresie od dnia 18 lipca 2005 roku do dnia 2 maja 2008 roku uprawniony był do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Ta okoliczność również pośrednio potwierdza prawidłowość wniosków zawartych w opiniach.

Sąd przyjął, że zdarzenie z dnia 14 stycznia 2005 roku opisywane przez ubezpieczonego nie mogło być wypadkiem przy pracy, a to w szczególności na podstawie ustaleń i wniosków komisji powypadkowej prowadzącej postępowanie w zakładzie pracy odwołującego – (...) S.A. w S. oraz jednoznacznych zeznań świadka S. B.. Dowody te wskazują, że w opisywanym stanie faktycznym nie miało miejsca zdarzenie, jakie we wniosku o rentę oraz w toku postępowania przywoływał Z. J.. Sąd w swoich rozważaniach przyjął za komisją powypadkową posiłkującą się opiniami lekarzy udzielającymi ubezpieczonemu pomocy w dniu 17 stycznia 2005 roku, iż opisywane przez niego zdarzenie nie jest wypadkiem przy pracy, albowiem schorzenie przez niego wskazane, tj. udar niedokrwienny lewej półkuli mózgu powodujący niedowład kończyn prawych z przewagą kończyny górnej prawej i afazją, nie mógł być wynikiem podniesienia ciężaru.

Sąd Okręgowy uznał zatem, iż w niniejszej sprawie nie wystąpiły wskazane przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 stycznia 2004 roku oraz ze zdarzeniem z dnia 14 stycznia 2005 roku.

Mając powyższe na uwadze, po dokonaniu oceny zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego oraz ponownym rozpatrzeniu sprawy, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego uznając je za bezzasadne.

SSO Ewa Wyrwas - Wystrychowska